

HRANICE SNŮ

SERGEJ LUKJANĚNKO

TRIFID

SERGEJ LUKJANĚNKO

HRANICE SNŮ

SERGEJ LUKJANĚNKO

HRANICE SNŮ

TRITON
Praha/Kroměříž

Sergej Vasiljevič Lukjaněko
Hranice snů

Copyright © 1998 by Sergej Vasiljevič Lukjaněko.
Translation © Eva Bůžková, Pavel Weigel, 2005. Cover ©
Milan Fibiger, 2005.
© TRITON, 2008.
První elektronické vydání v českém jazyce,
Praha 2016

ISBN 978-80-7553-144-5 (pdf)

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

*Sergeji Berežnému a Andreji Čertkovovi,
kteří znají prostory snů*

Část první

Bůh Otec a Bůh Syn

1

Ze všeho na světě Kay nejvíc nesnášel děti. Jestli za to mohlo jeho vlastní dětství v dětském domově „Nová generace“ na Altosu, se neví. Rozhodně nikdy nepobyl na žádné planetě déle než devět měsíců. Na planetách, které v době Velké války fungovaly v rámci Říše jen jako dodavatelky potravy pro děla, se zdržel nanejvýš čtyři a půl měsíce.

Kay nesnášel ani vlastní smrt. Někdy bývala hodně bolestivá a vždy souvisela se značnou finanční ztrátou. Peníze ovšem Kay potřeboval. Měl rád svůj hyperkutr, který vyžadoval nákladné opravy, stejně jako ženy, které vyžadovaly o málo méně, dále pak vína Říše i Mršanské asociace, vůni práce starých klackonských mistrů i ta potěšení cizích ras, která člověk dokáže pochopit a vydržet.

A právě obě tyto věci, které nesnášel, se objevily současně. Nejhorší ovšem nebylo to, že ho chtělo zabít dítě kvůli jinému dítěti, ale to, že si Kay nestačil prodloužit aTan.

A jak všichni víme, to je malér.

Hotelový pokoj byl dostatečně ubohý, aby nelákal lupiče, ovšem zase natolik obstojný, aby ho uchránil před drobnými zlodějíčky. Hoch, který stál vedle jeho lůžka, zřejmě náležel ke druhé kategorii. Kde vzal elektronický klíč ke dveřím a nulifikátor pro zablokování signalizace, zůstávalo záhadou. Zbraň v jeho ruce byla jednodušší záležitost – al-gopistole je laciná zbraň sadistů a neúspěšných lidí.

„Uděláme to tak,“ navrhl Kay, který se zoufale snažil zachovat klid. „Přestaneš na mě mířit a promluvíme si jako solidní lidé.“

Chlapec se usmál.

„Nejsem solidní.“

Opravdu nevypadal moc solidně – osmahlý červovlasý usmrkánek, mohlo mu být tak dvanáct nebo třináct let.

Veselá hedvábná košile růžové barvy a bílé kratasy působily sympaticky.

„Poslyš,“ začal znovu Kay, „když vyhodíš tu pistoli z okna...“

Kluk se zamračil.

„I když ji vyhodíš, stejně ti nemůžu nic udělat. Vždyť vidíš...“

„Vidím.“

„Neumím mluvit pod pistolí.“

„Proč bych měl s tebou mluvit?“ podivil se hoch.

Kay v duchu vzýval všechny bohy, které znal. Čím déle bude hovořit, tím je menší šance, že kluk stiskne spoušť. Není snadné zabít někoho, s kým sis povídal... Kay si však nebyl jistý, jestli toto pravidlo platí i pro děti.

„Chceš mě zabít?“

Hoch přikývl.

„Smrt algopistolí je ta nejhorší, jakou je možné si představit. Věř mi.“

„Zabíjel jsi?“ projevil kluk zájem.

„Zabíjeli mě.“

Smrkáč přimhouřil oči. Pochopil.

„Takže,“ pokračoval Kay nejmilejším hlasem, jakého byl schopen, „když už chceš použít to svinstvo, pověz mi alespoň důvod. To jistě není přehnaná laskavost.“

„Jistě,“ souhlasil nečekaně snadno hoch. Přistoupil ke křeslu u stěny, usedl, přehodil si nohu přes nohu, pistoli položil na opěradlo. Bohužel nic neriskoval. Kay ležel na posteli nahý a naprosto bezbranný. Na těle mu ležela tenká stříbrná pavučina a důkladně ho spojovala s postelí i stěnou, u které lůžko stálo. Sprej postavil kluk na stůl, jako by v případě potřeby hodlal proceduru opakovat.

„Co jsem ti provedl, kamaráde?“ Kay pootočil hlavu, ale tak opatrně, aby se mu tenké nitky nezařízly do těla. „Jsi zloděj? Blahopřeji, máš štěstí. A talent. Povím ti, kde mám prachy a prozradím kód karty. Zítra musím odtud odletět, takže tě nebudu hledat, a vaše policie...“

Kluk se ušklíbl.

„Nejsem zloděj. A nikam neodletíš. Stačí, že jsi přiletěl.“

V pokoji na chvíli zavládlo ticho. Potom se Kay tiše zeptal:

„Čím ti bylo to děvče?“

„Sestrou.“

„Kamaráde, byla to nešťastná náhoda. Přistával jsem na kosmodromu. V hranicích pásma...“

„Ale ne v kruhu! Zabil jsi ji schválně! Víím, co jsi řekl dispečerovi: ‚Nenávidím děti, ti hajzlíci pořád lezou pod trysky.‘ Lidi tě viděli přistávat... Schválně jsi zakroužil nad plochou, abys Lenku sežehl!“

Hlas se mu zlomil. Kay s úděsem pochopil, že se kluk podněcuje ke stisku spouště.

„Věř mi, neviděl jsem ji. Proč bych to dělal?“

„Ještě mi budeš nakecávat, že jsi ve vzduchu tančil,“ ucedil hoch pohrdavě.

Kay spolkl připravenou větu. Jak má vysvětlit venkovánkovi, že opravdu tančil? Jak sdělit tíži pilotní přilby a okolního prostoru i beztíži lodě, se kterou jsi splynul? Hluk gravitačních motorů, vzdušné proudy, opojení letem... Ano, tančil. A nehleděl na betonovou plochu, kde děvčátko, které podplatilo strážce kosmodromu, čekalo na jeho loď, aby k ní přiběhlo první a nabídlo nejlacinější drogy na planetě nebo prostě sebe...

Tančil a gravitační plamen přejel po dívence, proměnil ji v krvavý prach, rozmázl po betonu jako nahnědlou skvrnu, kterou spatřil po výstupu z lodě.

„Haproval mi automatický pilot. Převzal jsem řízení, ale loď se zakymácela...“

„Lžeš,“ přerušil ho nelítostně kluk. „V portu každý ví, že máš kutr v naprostém pořádku.“

Uchopil pistoli, odjistil a přistoupil k lůžku.

„Poslyš,“ řekl Kay, kterému naskočila husí kůže. „Mám aTan. Nemůžeš mě zabít úplně, chápeš? Vrátím se a provedu ti něco takového, že algopistole ti bude připadat jako milosrdenství.“

„Lžeš,“ opakoval kluk, ovšem lehce zaváhal.

„Ne. Vidíš mé tělo? Nemá jizvy. Lidé s mým povoláním tak nevypadají. Oživil mě před měsícem, chápeš?“

Hocha jeho povolání nezajímalo. Kay v to trochu doufal. Zato ocenil závěr věty.

„Jestli jsi ožil před měsícem, nemohl jsi stihnout obnovu aTanu,“ pronesl přemýšlivě. „Risknu to.“

Kay zaječel. Samozřejmě v duchu. Přiletěl na Cailis právě proto, že aTan tady byl mnohem lacinější než na Sigmě-T, kde ho zabili. Má peníze rád, zpříjemňují život. A teď má o něj přijít.

„Přinejmenším,“ poprosil tiše, „mě nezabíjej algopistolí. Tvá sestra zemřela ihned, tak mě nemuč. Budeš mít naději, že má pomsta nebude moc krutá.“

Chlapec si ho pozorně prohlédl, zejména svaly šíje. Potom zavrtěl hlavou:

„Nevím, jestli tě dokážu uškrtit.“

„Ve skříni na druhé policiče zdola je blaster. Výsadkářský čmelák, důstojnický model. Jsou tam také peníze a kreditní karta. Přístupový kód: třicet dva, oranžový, ‚Vlk‘. To bude tvá odměna. Zastrěl mě blasterem.“

„Dobře,“ souhlasil chlapec, zastrčil pistoli za pás a šel ke skříni. Kay pohlédl na svou levou ruku. Pavučina na ní nedoléhala, zachytila jen konečky prstů. Od ramene až k zápěstí měl ruku volnou.

„Jak ses dostal do hotelu?“ zajímal se Kay a zaťal zuby, aby pocítil chuť krve a bolesti. Trhl rukou. Polymerová niť lhostejně přijala oběť a uřízla konečky čtyř prstů. Palec nebyl poškozen. Výborně.

„Představil jsem se jako hošan na telefon,“ vysvětlil a opatrně otevřel skříň. „Uplatil jsem recepčního... Ale tady jsou jenom peníze, žádná pistole...“

„Ta je tady,“ pronesl Kay a vytáhl ruku zpod polštáře. Z uříznutých prstů mu tryskala krev. Hlaveň čmeláka se třásla. Kluk se otočil, zvedl pistoli a ztuhl při pohledu na fontánu krve.

„Nenávidím děti,“ zašeptal Kay. „Škoda, že jsem si nevšiml tvé sestry, zabil bych ji vědomě.“

Pahýlem ukazováčku stiskl spoušť. Když se obnažená tkáň dotkla kovu, Kay vykřikl. Ruka se zachvěla, tenký červený paprsek prolétl hochovi nad ramenem. Teď vykřikl on

- buď strachem nebo ho Kay opravdu zranil. Hoch se přikrčil a algopistole rozkvetla jiskřivým kuželem zeleného světla, které obdivuhodně efektně ladilo s krvavými stříkanci.

Ze zbraně neúspěšných lidí se dá jen stěží minout.

Když pole neuronového aktivátoru - lidově algopistole - muže zasáhlo, zapomněl na bolest ruky. Celý se proměnil v bolest. Jednou to už zakusil, ale tehdy měl zaplacený aTan. A přinejmenším mohl doufat v pomstu...

Kay nekřičel dlouho - po chvíli už neměl sílu křičet. Po dvou minutách příšerné bolesti zemřel, slepý, hluchý, rozkrájený na kousky pavučinou, ve které se zmítal.

2

Smrt je poslední dobrodružství. Vzkříšení nepřináší nic nového – připomíná obyčejné probuzení.

Kay spatřil nejprve světlo. Potom šedivou siluetu, která se nad ním vznášela, tak nehybná, jako by ani nežila. Ostatně spor, zda je možné Silikoidy nazývat „živými“, probíhá už celá staletí.

„Jméno?“ dolehlo od šedivé postavy.

Kay ignoroval dotaz a pozvedl se. Silikoid mu nebránil. Tato rasa se pohybuje nerada, s výjimkou případů, kdy zabíjí. Místnost, ve které se Kay nalézal, dobře znal: reanimační modul společnosti „aTan“, pouze displej na zdi, na kterém měl být název planety, byl vypnutý. Kay ležel na bílém disku o průměru dva metry, molekulárním replikátoru, který před chvílí obnovil jeho tělo, nové, zdravé, stejné, jaké bylo při zápisu před sedmnácti léty. Nad hlavou visela mřížka emitoru aTanu, která zavedla do jeho mozku křivdy dětství, hlouposti mládí i zločiny dospělosti, čili vše, co tvořilo jeho osobnost. Oživil ho. Oživil, přestože nezaplatil aTan?

„Jméno?“ opakoval trpělivě Silikoid.

„Kay Altos.“

„Příslušnost?“

„Říše Lidí.“

„Kód?“

Hlas vycházel z celého povrchu Silikoidova těla. Protože neměl hlasivky, mluvil tím, že napínal kamennou muskulaturu, což způsobovalo vibrace. Vyvolávalo to pocit zvláštní polyfonie, prostorového zvuku – jako by slova šeptal celý chór.

„Tři, devět, šest, tři, jedna, čtyři, devět, jedna,“ zarecitoval tlumeně Kay. Osobním kódem nebylo vhodné se chlubit,

a to ani ve společnosti „aTan“, která ho dobře znala. Pohlédl na levou ruku – prsty byly na svém místě. Správně, nelátali ho přece chirurgové, ale byl oživen. Proč?

„Kód odpovídá.“ Silikoid se otočil, což bylo gesto zdvořilosti, a odplul k východu. Pod klenbou šedivý kamenný sloup blýskal modrými jiskřičkami. U dveří se na okamžik zastavil a Kayovi připadalo, že se Silikoid usmívá, což ovšem není možné.

„Kdo mi vysvětlí, co to všechno znamená?“ zeptal se rétoricky Kay s pohledem upřeným na reliéfy na stěnách: květiny, nahé dívky, nazí mladíci.

„Já.“

Kay se otočil. Za jeho zády, několik metrů od disku replikátoru, seděl muž. To už něco znamenalo. Kay nebyl rasista, ale upřímně hovořit se Silikoidem nedokázal. Muž vypadal na čtyřicet až pětáctýřicet let, měl oholené tváře a dost zdrchané tělo, což nedokázal zakrýt ani volný šedý oblek. Zdálo se, že je mu Kay sympatický. Pracovník „aTanu“? Zřejmě ne moc významný, ale ani docela bezvýznamný...

„Díky za nový život,“ řekl Kay a spustil nohy z disku.

„Není zač.“

Slova zněla normálně, tón se však Kayovi nelíbil. Raději mlčel.

„Máte nějaké dotazy?“

„Já...“ Kay se kousl do jazyka.

„Jen odvážněji, odvážněji...“ Muž měl z hovoru zřejmě potěšení. „Nezaplatil jste aTan? O tom vím.“

„Mám peníze. Prodloužil jsem si nesmrtelnost šestkrát a...“

„To není důležité. Pravidla společnosti jsou jednoduchá: nesmrtelnost se platí předem a jednorázově. Víte proč?“

Kay zavrtěl hlavou. Muž zřejmě náležel k lidem, kteří celé hodiny dovedou hovořit o detailech ceremoniální gastronomie Bulratů, přednostech interfázového pohonu lodí nebo taktických chybách Mršanu za Velké války. Takové hovory bývají zajímavé, ovšem jen ve vhodné době.

„Když Psiloni prodali lidem, velice prozíravým lidem, jak jistě chápete, zařízení nazvané později aTan, kladli si pou-

ze jednu podmínku, což může vypadat zvláště, pokud neznáte jejich psychologii. Rozumíte, Kayi? Život je pro ně nejvyšší hodnotou, ale nesmrtelnosti se bojí. A co jsme provedli my?“

Kay pokrčil rameny.

„Po podpisu smlouvy jsme jim dokázali, že oživený člověk je novou bytostí. Právně navazuje na předchozí, ale je někdo jiný. A má právo znovu uzavřít aTan. Je to tak?“

„Nádhera.“ Kay se pozorně rozhlédl, jestli nemá v místnosti šaty, a připravil se na čekání.

Muž se rozesmál.

„V pořádku, to byla odbočka. Nač se chcete zeptat?“

„Kde jsem? Na Cailisu?“

„Ne, toto není Cailis, ale Terra.“

Pokud očekával, že spatří v Kayově obličeji údiv, nezklamal se. Kay usoudil, že nemá smysl skrývat emoce, které zřejmě těší samolibost silnějšího soupeře.

„Společnost ‚aTan‘ tu přece nemá pobočku...“

„Toto není pobočka, ale soukromý ‚aTan‘“

Kay se nuceně zasmál a rozpráhl ruce.

„Výborně. Já jsem nic neslyšel, vy jste nic neřekl. Společnost má exkluzivní právo na monopol, soukromí oživitelé neexistují...“

„Mýlíš se, Kayi Altosi. To právo obdržel soukromník. A ten soukromník založil společnost ‚aTan‘.“

„Vím, kdo jste,“ pronesl zvolna Kay. „Curtis van Curtis, majitel společnosti ‚aTan‘, nejstarší obyvatel Galaxie.“

Curtis přikývl.

„Jsi chlapík, Kayi. Hned ti přinesou šaty a zajdeme do mé letní pracovny na sklenku vína. Máš velké štěstí. Dostal jsi nejen život, ale i dobrou práci.“

3

Na břehu Ženevského jezera, v pralesích Amazonky, v pobaltských radioaktivních pustinách, v čínských bahnitých nížinách, v sibiřské tajze jsou soukromá sídla, střežená duhovými hradbami silových polí a jménem společnosti „aTan“. Jsou součástí Curtisova majetku, vzájemně je spojují v jediný celek hyperpřechodové tunely. Zvenku – předpokládejme, že by se vám podařilo nahlédnout za okraj silového pole – spatříte jen podivné fragmenty staveb s balkony vyrůstajícími ze vzduchu a balustrádami, které nevedou nikam. Zvenku je obraz jiný – paláce zrozené závratnou fantazií a ještě závratnějšími penězi. Můžete vyjet lanovkou svah Everestu, sjet na lyžích přímo do křišťálově čistých vod Bajkalu. A až si zaplavete v ledové vodě sibiřského jezera, přenesete se na sluncem rozpálenou kubánskou pláž. A pokud vás po procházce pozvou na návštěvu k majiteli sídla, cesta do ženevského domu, třístametrové věže, vám zabere jen pár minut.

Kay stál na otevřené terase, která věnčila dům. Vítr mu čečral vlasy, jako by jej vyzýval k vychutnání kratičké radosti volného letu. Tuto „pracovnu“ na čerstvém vzduchu nepochybně obklopuje neviditelné pole... Obává se snad Curtis, majitel nekonečného počtu životů, pádu ze své věže? Při tomto pomyšlení Kay odstoupil od neohrazeného okraje. Curtis ho pro něco potřebuje, ovšem Kayova hodnota by spadla spolu s ním. Dobrý pracovník nesmí trpět závratí.

„Chutná vám víno, Kayi?“

Kay přiložil číši k ústům:

„Chutná, van Curtisi. Je to vzácný druh, já však dávám přednost modrým druhům mršanských vín.“

„Možná máte pravdu. Ovšem žlutá vína jsou zdravější, neškodí játrům a prodlužují život.“

Znělo to ironicky, ale Kay nereagoval. Otáčel v ruce starou křišťálovou číši, která jistě nestála méně než nesmrtelnost, a pohlížel na Curtise. Křeslo bylo na terase jen jedno – buď úmyslné opomenutí, anebo si nikdo nezaslouží čest sedět vedle Curtise na vrcholu jeho říše.

„Jak se vám líbí výhled?“ zajímal se Curtis.

„Točí se z něj hlava,“ zamumlal Kay. „Raději se dívám do dálky.“

„Kaleidoskop, vidíte?“ zachichotal se Curtis. „Rozumím. Pouště, jezera, oceány, lesy, stepi, a to vše na jednom kousíčku země. Nepotřebuji toho moc, Kayi. Netoužím po Rudém moři nebo Himálaji, přestože si je můžu koupit. Kousek ode všeho. Uměřenost a rozmanitost – to je záruka udržení zájmu v dlouhém životě. Zatím to nechápete, mladíku. Ožil jste šestkrát, pokud nepočítám dnešek. ATan vám vydržel nejvýše pět let. Taková rozmařilost. Ani se svým povoláním a příjmy nevydržíte dlouho.“

„Co potřebujete, van Curtisi?“ zeptal se unaveně Kay. „Darovaný život nezná morálku.“

„Potřebuji, abyste zemřel za mě. Navždy, nenávratně. Nebo získal věčný život – jak vám to vyjde.“

4

„Daleko od Země, daleko od Cailisu, kde vás zabili, Kayi...“ Van Curtis stál u okraje terasy a pohlížel dolů na kousek oceánu, temný proužek lesa a mezi ně vmáčknutou špetičku noci. „Planeta Graal.“

„Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Nedivím se. Nový, málo osvojený svět. Obchodní zájmy tam vyžadují mou přítomnost.“

Van Curtis nečekaně plivl dolů. Kay zadržel úsměv – tento čin se k majiteli „aTanu“ nehodil.

„Dobře, že se nesmějete, Kayi. To, co jste slyšel, je přísně tajné. A musím vám povědět mnohem víc... a mnohem víc důvěřovat. Riskuji...“

Otočil se ke Kayovi a sevřel mu ruku:

„Víte, co znamená být nejmocnějším mužem Galaxie? Nenávidí mě miliardy. Ti, co si nemohou dovolit aTan, ti, co se jeho pořízením zruinovali, ti, kterým se vzpřilil v krku luxus mých rezidencí... Miliardy nenávislných očí, miliony nenávislných rukou. Neplatím si jen ochranu proti možným vrahům. Udržuji ještě houfy psychické obrany proti nepřejícníkům, kteří mohou mít nadpřirozené schopnosti, o kterých třeba sami nevědí. Za hranicemi této rezidence, za hranicemi Terry mě nezabijí, kdepak. Budou mě mučit celá léta, dokud se nezblázním a nezačnu se podělavat. Žádný aTan mi nepomůže. Přesto jsem připraven riskovat...“

„Potřebujete bodyguarda?“ zeptal se užasle Kay.

„To není tak jednoduché. Když opustím toto místo třeba jen na den, dovědí se to. Konkurence, nepřátelé... Sto myší dokáže zakousnout kocoura a já jsem hodně tlustý a líný kocour. Musím riskovat a svěřit tuto záležitost synovi. A vy, profesionální bodyguard Kay Altos, ho doprovodíte.“

„Souhlasím, pokud můj souhlas něco znamená,“ řekl Kay. „Práce je práce. I když je nebezpečnější než obvykle. Ale mohli jste si mě prostě najmout.“

„Ano? Aby o tom věděli? Každý, kdo sem přijde, se stane předmětem zájmu mnoha vlivných společností a vlád. Odcházející ještě víc. Ale vy jste se sem dostal... jak to říct... virtuálně. A odejdete stejně.“

„Rozumím.“ Kay se donutil k úsměvu. „Doufám, že to nebude bolet.“

„Rozhodně ne tolik, jako zásah z algopistole. Podle hlášení cailiské policie vás zabili právě tímto způsobem.“

Kay mlčel.

„Čekal jsem dlouho, Kayi. Zkoumal jsem stovku lidí. Zkušené piloty, bodyguardy, nájemné vrahy. Bylo třeba, aby některý z nich zemřel bez zaplacení aTanu. Určitě víte, že neuronová síťka umístěná pod vaší lebkou funguje pořád. Ať zaplatíte nový aTan nebo ne, ona svůj úkol splní – vyšle do prostoru přesné hlášení o zaniklém životě. A pouze na společnosti záleží, jestli tento signál vymaže z paměťových bloků nebo zkopíruje do nového těla. Neprodloužil jste si nesmrtelnost a v regionální kanceláři společnosti signál vymazali. Vymazali i matici těla. Ale já, v jediném soukromém oživovacím místě v celé Říši Lidí, jsem rozhodl jinak: Vrátil jsem vám život, můj malérový mladý příteli. Oficiálně už neexistujete. Avšak stojíte přede mnou.“

„Děkuji,“ odpověděl upřímně Kay.

„Zatím není zač. Odpracujete si každý sval, který jsem vám dal, každou žlázu, dokonce i lejno ve střevech, které bylo třeba kvůli úplnosti rekonstruovat. Pokud dopravíte mého syna na Graal, pak kromě nových dokladů a vysokého účtu v bance obdržíte hlavní cenu. Nesmrtelnost, Kayi! Bez ohledu na to, kolikrát vás zabijí, váš aTan zaplatí společnost. Je to slušná cena?“

„Naprosto.“

„Líbí se mi vaše lakoničnost, Kayi. Jsem starý... přestože mému tělu je teprve padesát. Můžu si dovolit ukecanost. Vy jste mladý a dokázete mnoho... časem. Chtěl jsem vám poskytnout nové tělo, ale zkušenosti prokazují, že byste

v něm byl málo výkonný. Musím riskovat. Dnes večer všechny pobočky společnosti obdrží matrici tří lidí: manžele Ovaldových a jejich syna.“

„Vyrazíme ve třech?“

„Ne. Při katastrofě zahynete jen vy a Artur. Jste nezávislý obchodník, působíte v pohraničí. Vaše loď havarovala... pravděpodobně v důsledku diverze. Všechno bude inscenováno, v budově je dokonalý imitátor. Víte, že průzkum klientovy paměti je zakázaný, ale vždycky se najde zvědavce. Doufám, že vysleduje nanejvýš tři poslední hodiny před vaší smrtí.“

„Zkoumal jste mou paměť?“

„Kayi!“ Van Curtis tleskl rukama. „Možná to nechápete, ale pokud se stanoví pravidla hry, musí se dodržovat. Průzkum paměti je zakázaný! Pokud by se řadový pracovník společnosti dozvěděl, že van Curtis, třeba nevědomky, porušuje pravidla, která sám stanovil, má reputace i má říše se otřesou. Je mi docela fuk, která šlapka nebo lupič vás přistihl při odpočinku. Znáám váš dossier, Kayi. Čtyřikrát jste zemřel tak, že jste vlastním tělem chránil klienta, z toho jednou v naprosto nerovném boji, jednou jste spadl opilý do řeky...“

„Strčili do mě, Curtisi.“

„To je jedno. Doufám, že vás cena přinutí k naprostému soustředění a zapomenutí na dočasné životní radosti... ve jménu samotného života.“

„Samozřejmě, van Curtisi.“

„Takže vás oživí. Nevím kde, Kayi. Nechci to vědět kvůli vaší bezpečnosti. Je dvanáctiprocentní naděje, že nás sledují i tady.“

Kay pohlédl na oblohu bez mráčku.

„Mladíku, nad námi je tolik displejů, že prakticky neexistuje rozdíl mezi sklepem a střechou. Takže ožijete. Koupíte loď. Budete mít omezený kredit – jinak by to vyvolalo podezření. Nepovažujte mě však za lakomce. Současně s utrácením budete dostávat na konto pořád nové a nové částky. Další věc je Graal. Až vysadíte mého syna na nějakém bezpečném místě, smíte dělat, co chcete. O naše rodinné záležitosti se postará on.“

„Zní to prostě, van Curtisi.“

„Prostota vždy vítězí, Kayi.“

„A teď o zárukách.“

Van Curtis svraští obočí.

„Kde jsou záruky, že bude prodloužen můj aTan? Kde jsou záruky, že po nadechnutí na vašem vzácném Graalu mě Curtis junior nestřelí do týla? Kde jsou záruky, že deset vrahů nevyrazí odstranit Kaye Altose, který ví příliš mnoho?“

„Tak, tak, tak,“ zaševelil van Curtis jako stařeček. Prošel podél hrany terasy a soucitně pronesl: „Riskujete, Kayi...“

„Je to mé povolání.“

Curtis na něho chvíličku pohlížel. Kay bojoval s touhou odvrátit pohled, ale hleděl mu do očí. Van Curtis se nakonec zasmál.

„Říkáte povolání? A o mém povolání – šéfování galaktické korporace – soudíte podle filmů? Víte, že před dvěma sty léty, když má firma byla pouhou čerstvou novinkou pro legraci, koupil aTan můj největší nepřítel? Brzy nato zemřel... při nenadálé katastrofě. Tehdy bylo klientů málo, nevěřilo se nám, a navíc se na světě po tukajském konfliktu zdála cena života příliš vysoká. Osobně jsem dohlížel na oživování. Mohl jsem... ano, mohl...“

Curtis zmlkl a pohlížel do dáli.

„Byli jsme nepřáteli ještě mnoho let, Kayi. Nezapomínal si prodlužovat aTan. Nakonec jsem ho přivedl k bankrotu. Schoolman tehdy zrušil smlouvu s firmou a odletěl svou jachtou k nejbližší hvězdě.“

„To mohlo být gesto způsobené okolnostmi,“ řekl měkce Kay.

„Nejste hloupý. Gesto? Samozřejmě. Ale vzpomeňte si, jestli mezi všemi lžemi, kterými jsem nepřetržitě zasypáván každou informační sítí, je zmínka o obchodní nesolidnosti?“

Kay zavrtěl hlavou.

„Lidé pro mě pracují nejen pro peníze nebo život. Pracují pro mě z přesvědčení. Své lidi nezrazují.“

„V pořádku.“ Kay byl tímto sporem už trochu unaven. „Jakou máte záruku mé solidnosti?“

„Solidnosti? Jednoduše. Neuronovou síťku ve vašem mozku. Jestliže mě zradíte, dříve nebo později, a je jedno, kde se schováte, dostihne vás smrt. A věřte mi, že ožijete v tomto domě. A já se seženu nejlepší katy, jaké je možné za peníze koupit. Budou vás dlouho mučit. Bude to vaše osobní peklo. Stovky, tisíce let utrpení. Bolest bude vaším vzduchem, jídlem, spánkem. Budete umírat a rodit se pro ještě strašlivější muka. Nechají vás odpočinout, aby následovalo ještě horší mučení. Požádám spisovatele schopné vymyslet nová muka a režiséry, kteří z nich udělají spektakl. Z vězení vytáhnu sadisty, z blázců milovníky lidského masa. Požádám o pomoc jiné rasy, které projdou archivy z dob válek s lidmi. A občas vás přivedou sem, k neklidnějšímu a nejútlnějšímu místu tohoto domu, a já vám připomenu tento rozhovor.“

Curtis van Curtis, pán života i smrti, stál před Kayem Altosem z planety Altos, dobrodruhem a sirotkem bez vlastního jména, a mluvil. Velice klidně a pádně. Když skončil, Kay rozpráhl ruce:

„Jste přesvědčivý, van Curtisi. Jsem váš na věky.“

„Nepochyboval jsem o tom ani chvíli.“ Curtis se otrásl. „Je chladno, Kayi. Půjdeme do pracovny, ať nenastydne.“

Podlaha s nimi poslušně sjela dolů. Pluli v černé kapsli silového pole a van Curtis zvědavě pohlížel na muže, kterému sliboval největší odměnu – i nejhorší muka od stvoření světa. Cítil se jako bůh – neobvyklý bůh Říše Lidí, který má právo trestat i milovat, zabíjet i navracet život. Bůh, který se bojí opustit vlastní Olymp.

„Váš syn umí pilotovat malé mezihvězdné lodě?“ Zdálo se, že Kay už na nedávný rozhovor zapomněl.

„Nejen malé.“

„Zbraně?“

„Ruční ovládá slušně, lodní – dobře. Horší je to s chladnými... ty různé ploché meče a jiná exotika.“

„Kondice?“

Curtis se zachichotal a poklepal si na měkké břicho:

„Lepší než moje. Řekl bych, že na svá léta je v dokonalé formě.“

„Budiž...“ zvedl Kay zrak. „A jak je starý, Curtisi?“

„Narodil se před šestnácti léty,“ pronesl lísavě van Curtis.

Kay se zamračil, ovšem v jeho grimase bylo víc úlevy než nespokojenosti.

„Biologicky je mu ovšem dvanáct.“

5

„Vadí vám to, Kayi?“ Curtis přecházel pracovní. Snad pro kontrast s „pracovní“ na střeše nebo z jiného důvodu byla místnost maličká. Pět krát pět metrů, stůl, křeslo a před nimi kanapátko. Kay se na něm rozvalil, hostitel však do křesla neusedl. „Otec a nedospělý syn nejsou moc podezřelý pár. Letíte na Graal hledat nové zboží: drogy, rudy, exotická zvířata. O co jde?“

„Opakuji, že jsem nikdy nepracoval s dětmi. Prostě je nemám rád.“

„O tom vím! A také o dětském útulku na Altosu... houf darebů evakuovaných ze Tří planet před výsadbem Sakkranů. Poměry, urážky... možná přesně nevím, který z nich vás sexuálně obtěžoval a který strkal hlavu do záchodové mísy. Víím, že jste byl fyzicky nejslabší a trpěl dlouho. Nakonec jste v noci podrízl pár svých mučitelů a zdrhl. Přidal jste se k potulné cirkusové skupině...“

Kay ztuhl.

Povídá se, že vy všichni na Druhé...

Máte dvě mělčiny a oceán shnilé vody...

Hele, máš žábry? Hoši, ponoříme Kaye hlouběji...

Měl prostě smůlu. Dostal se do bloku, kde žili hoši ze Třetí planety Tří sester, tři obydlených planet soustavy Shedary. Omyl v dokladech... Druhá a Třetí byly dlouholetí nepřátelé, až do doby, kdy Sakkrani zatoužili po rozšíření svého životního prostoru a donutili obyvatele, aby se sjednotili. Dospělí uzavřeli příměří. Společně létali na bojových lodích, společně pracovali v továrnách, společně umírali při planetárních výsadbách. Dětem zůstal jen ten boj – mezi sebou.

Když budeš poslouchat...

Hoši, kdo první?

Kayi, slyšel jsem, že dobře...

Ani nevnímá, že vstal a postavil se do cesty nahlas uvažujícímu Curtisovi:

„Je samozřejmé, že ta smutná léta zacházení ze strany dospělých silně ovlivnila vaši psychiku. Dobrý psycholog by dokázal pomoci...“

„Curtisi,“ popadl Kay svého chlebobárce za klop kabátu, „ať jste bůh nebo ďábel... ani váš prašivý aTan, koupený od naivních Psilonů, ani slíbené tisíce let v pekle... V mém životě jste se hrabat neměl.“

Curtis užasle hleděl na Kayovy ruce, zvedající ho z podlahy. Svrástil obočí a zvedl zrak.

„Omlouvám se, Kayi,“ pronesl náhle. Hlas se mu třásl. „Příliš dlouho jste byl pro mě abstrakcí, jedním z kandidátů pro největší záměr v dějinách. Musel jsem prozkoumat životopisy všech lidí, kterým jsem hodlal svěřit život svého syna a spoustu tajemství. To je přirozené, Kayi. Ale byl jsem bezohledný, zapomněl jsem, že jste tady, že pociťujete bolest. Promiňte mi to.“

„Asi už vím, proč jste se dostal na vrchol,“ zašeptal Kay a uvolnil sevření. Teprve teď mu došlo, co se stalo. Zvedl ruku na boha.

A bůh se mu omluvil.

„Doufám, že ovládnete své emoce.“ Curtis usedl na kanape a gestem vyzval Kaye, aby usedl vedle něj. „Můj syn není nedospělý hajzlík.“

„Je to dítě.“

„Je mu šestnáct, Kayi.“

„Biologicky dvanáct! Když se vracím do onoho těla - třicetiletého těla, cítím, jak se mění svět. Psychika je náhodný nános na žlázách vnitřní sekrece! Váš syn neztratil své znalosti, ale není mladík, je opět kluk, o tom nepochybuji. Proč jste vy, majitel společnosti ‚aTan‘, tak zřídka snímal matrici z jeho těla?“

„Vy si pamatujete na své snímání?“

Kay se zachmuřil.

„Třicet procent lidí přeruší snímání matrice a vzdá se aTanu. Odmítnou nesmrtelnost, Kayi! A vědí, že stačí trpět

jen jednou! Polovina mých inženýrů pracuje na problému bezbolestného molekulárního skenování. A dvě stě let bez výsledku. Miluji svého syna. Naskenoval jsem svého syna a vložil mu neuronovou sítku hned, jak to dovolili lékaři. Ve dvanácti jsem skenování opakoval. Nenašel jsem odvahu požádat ho o další pokus. Dohodli jsme se, že ho v osmnácti naskenuji znovu a to tělo zůstane jako základ. Bohužel... Oceán, Kayi! Utopil se. Křeč v noze a...“

V té chvíli Kay pochopil, že dokáže litovat i boha. I když ví, že o soucit nestojí. Curtis opět pohlížel do prostoru, do černé hmoty své dlouhé paměti.

„Víte, jak se ožívují utonulí, Kayi? Kašlou, plivou vodu, kterou nemají. Drásají si hrud, protože zdravé plíce pořád bolí...“

„Curtisi, je mi hrozně líto... ale má smysl posílat chlapce...“

„Nemám koho poslat, Kayi. Sluhové můžou zradit, přátelé také. Má žena... je nejlepší žena, jaká se dá koupit. Je ozdobou každého večírku. Je nádhernou, krásnou Arturovou matkou. A dokonce mě miluje – mě, ne mé peníze, a ví, o čem smí mluvit a o čem ne. Omdlí však při prvním výstřelu a polovina mužů, které potká, se s ní zatouží vyspat. I vy zapomenete na slíbený trest... a nasadíte mi parohy!“

Van Curtis se zasmál:

„Smiřte se s tím, Kayi. Bohužel mám jen jednoho syna. Nesmrtelnému nezáleží na dědicích. Věřím mu, úkol dokáže splnit. Pro vás mám velký, sladoučký cukr a pořádný klacek. Dohodnuto?“

„A podrobnosti?“

„Máte tři dny. Seznámíte se s legendou, naučíte se roli. Lehce potrénujete, mí instruktoři znají spoustu zábavných chvátů. Odvezete Artura na Graal – a zůstaneme přátelé navždy.“

„A když nás chytí ti početní nepřátelé...“

„Pak, Kayi, ukážete všechny své schopnosti. Pokud nepostačí, zabijete mého syna. Tak bezbolestně, jak to jen bude možné. Nepřátelé se ho nesmějí zmocnit.“

Kay pohlédl na Curtise a řekl:

„Dobrá, беру. A co bude se mnou, když zahynu?“

„To bude plně záležet na zprávě mého syna.“

6

Kay se vyspal skvěle. Řada pokojů, které dostal k dispozici, byla nekonečně dlouhá a nechtělo se mu hledat ložnici se slíbeným gravitačním lůžkem. Kanape v knihovně mu na-prosto dostačovalo, ovoce v křišťálové míse posloužilo k snídani. Podruhé v životě ochutnal rafinované pozemské ovoce – švestky a usoudil, že se dají jíst.

Silikoid, patrně týž, který byl při ožívování, přinesl táč se snídaní. Kay doplnil ovocnou dietu šálkem kávy a zeptal se:

„Slíbili mi instruktora. Nejsi to náhodou ty?“

Šedivý kamenný sloup ironii ignoroval.

„Pojďte se mnou. Instruktor vás už očekává.“

Buď se van Curtis rád procházel nebo Silikoid nepokládal za nutné využít komunikace. Kráčeli prázdnými chodbami, občas vyšli na čerstvý vzduch. Z noční džungle, kde ostrý hlas nějakého ptáka rušil ticho, vyšli na sluncem zalitý břeh oceánu. Silikoid klouzal nad pásem příboje, voda cákající na jeho kamenné tělo syčela. Kay se zul a šel za ním. Blondáček, který si hrál s míčem na břehu, je provázel pohledem.

„Curtis junior?“ zeptal se Kay Silikoida.

„Ne.“

U živého plotu oceán najednou skončil. Silikoid se zastavil u branky:

„Dál půjdete sám. Nesmím se setkat s vaším instruktorem, jsme ve válečném stavu.“

Kay prošel v duchu vše, co věděl o Silikoidech, a přikývl:

„Výborně. Půjdu sám. Smíš odpovídat na mé otázky?“

„Někdy.“

„Proč sloužíš Curtisovi?“

„Silikoidi neslouží.“

„No právě, proč tedy...“

„Splácím dluh.“

„Aha. Jasně.“

Šedivá věž trpělivě čekala.

„Můžeš mi o Curtisovi povědět ještě něco?“

„Co?“

„Cokoliv.“

Kamenem proběhl záchvěv a neviditelný chór zašeptal:

„Podobá se svému domu.“

„Není moc veselý, vidíš,“ ušklíbl se Kay a otevřel branku.

„Děkuji, kamínku...“

Vstoupil na žlutý písek, táhnoucí se až k obzoru, kde duhovou mlhu bariéry prosvítaly noční ulice Ženevy. Tady stálo slunce v zenitu. Kayovi vystoupily na čele kapky potu, a to nejen horkem. Spatřil instruktora.

Bulrati jsou jednou z nejmocnějších a nejnebezpečnějších ras nelidského vesmíru. Navenek připomínají dvoumetrové medvědy, pokud by se nějaký medvěd mohl pochluvit bleskovými pohyby, ocelově tvrdou srstí a rozumem.

Tento Bulrat byl starý. Tmavě hnědá srst už ztratila lesk a stočila se do nevinných chomáček. Zuby vyceněné na uvítanou byly do poloviny obroušené.

„Vítej, Kayi. Oblékni si krunýř. Jsi připraven?“

Hlas měl překvapivě melodický a mírný – nahodilá zvláštnost vývoje, která často zmýlila lidi v době Prvních kontaktů.

Krunýř ležel na písku. Modrá, drsná slupka neobvykle měkkých tvarů. Lehká plastická zbroj byla určená jen pro boj rukama. Posilovače svalů byly odstraněny, lékařský blok však pomrkal zeleným okem pohotovosti.

„Jak ti mám říkat, staroušku?“ zeptal se Kay a pustil se do spojování rozloženého krunýře. Bulratovi cvakly zuby.

„Mé jméno nepotřebuješ. Jsem tvůj instruktor. Člověče Kayi, je tvé tělo pro tebe cenné?“

„Musí přežít tři dny...“ Kay složil poslední segmenty krunýře a zaujal bojový postoj. „Jsem připraven, Bulrate.“

Úder do břicha jej odhodil do živého plotu. Lékařský blok v krunýři vypísl a prošpikoval ho stimulatory a prostředky proti bolesti.

„Tento úder nezabíjí hned,“ vysvětlil Bulrat a přistoupil k němu. „Za týden nebo dva ti přestanou fungovat játra. Nepříjemné překvapení pro lidské zajatce, které jsme propustili za Velké války.“

Při vstávání Kay kopl Bulrata do rozkroku. Srst oslabila úder, noha zabořila, ale instruktor se zapotácel.

„My jsme zajatce obvykle vyklestili,“ sdělil Kay. „Nebo sterilizovali planety. Bylo tomu tak?“

„Byl jsem na planetě, kterou prošel ‚Sekáč‘. Tvůj úder je bolestivý, ale málo účinný.“

Kay unikl následující ráně. Bulrat začal kolem něho kroužit, tlapami zvedal fontány písku. Nečekaně klesl na všechny čtyři a vrhl se na Kaye.

Altos vyskočil a prolétl nad otevřenou tlamou. Usedl na veliké tělo a uhodil nohama do boků – Bulratova anatomie je skoro lidská a ledviny jsou citlivé skoro u všech ras – a udělal přemet na písek.

Instruktor se narovnal, přešel si tlapami po těle a klidně pronesl:

„Lidé si obvykle neumí představit, že rozumná bytost zaútočí na čtyřech. Navenek jsi mladý. Bojoval jsi s námi?“

„Rád čtu staré kroniky.“

„Váš nedokonalý zrak zjednodušuje zápis informace,“ zachrčel Bulrat. „Jak to, že jste vyhráli válku? Jste slabší než my a hloupější než Psiloni. Prostě průměrní...“

„Jsme průměrní ve všem.“

„Ano. Je smutné, že Galaxii vládne průměrnost...“

Útok Kaye zaskočil. Přimáčknut do písku dvěstěkilogramovým tělem se nemohl ani hnout. Bulrat rozevřel čelisti – Kay pocítil podivně příjemnou vůni – a zamířil k jeho krku.

V okamžiku, kdy Kay pocítil dotyk špičáků, ozvalo se tenoučké písknutí. Bulrat zařval a odsunul tlamu. Zvedl pravou tlapu – v srsti se zaleskly obyčejné hodinky.

„Máš štěstí, človče,“ poklesl hlasem, „vydržel jsi pět minut boje bez pravidel. Teď už nemám právo tě zabít.“

Vstal s překvapivou grácií. Kay ležel a pohlížel na svého neúspěšného popravčího.

„Vstaň, Kayi. Nyní tě naučím, jak může člověk zabít Bulrata. A nezapomeň, že tu znalost budeš vlastnit jen ty.“

„Smím se na něco zeptat?“

„Mluv.“

„Proč ti tak voní z úst? Máte přece rádi zamřelé maso.“

„To je dezodorant, hlupáčku. Každá rozumná rasa dbá na hygienu.“

„Logické.“ Kay vstal. Lékařský blok pracoval, přesto tělo bolelo. „Tak povídej. Jak je možné tě zabít?“

„Nejcitlivější místo naší rasy je oblast žlázy sigma,“ začal dutě Bulrat. „Když povedeš spojnicí od mých pohlavních orgánů k pravému oku, uprostřed této čáry je úsek nekrytý svalstvem...“

Van Curtis pozval Kaye na večeři. Kay vyslechl krátké poučení Silikoida na téma etikety a vstal z křesla s bolestným šklebem. Bez ohledu na poznámky nehybného kamenného kolosu se svlékl.

Zachmuřeně se prohlížel v zrcadle. Před modřinami kruny nechránil, ani před úderem do jater – pokud smí instruktorovi věřit.

„Bulrati jsou nejlepší bojovníci v Galaxii,“ prohlásil Silikoid.

„Lepší než vy?“ Kay si sáhl na záda a sykl.

„Jistě. Našli způsob, jak nás zabíjet v přímém boji.“

„Ano? Jak?“ projevil Kay zájem.

„I kdybych to věděl, neřekl bych.“

„Budu se o to muset zajímat.“

„Lehni si na podlahu.“

Kay překvapeně pohlédl na Silikoida, ale neprotestoval. Položil tělo na tenký, zaprášený koberec a Silikoid pomalu uleh na něho. Mužovým tělem proběhla vlna křečí.

„Gravitační masáž,“ vysvětlil bůhvíproč Silikoid a rozhoupal se. „Budeš se cítit lépe. Naše pole umí víc než jen zabíjet...“

Bodyguarda z planety Altos nikdy nepronásledovaly nepříjemné vzpomínky. Tentokrát si však z neznámého důvodu vzpomněl na cailiský kosmoport a krvavý flek padesát metrů od lodě. Ti mrňousi pořád lezou pod trysky...

„Díky, už je mi líp.“ Kay vylezl zpod Silikoida. „Bude u večeře Curtis junior?“

„Pravděpodobně.“

Kay si oblékl drahý oblek, širokou, měňavou vázanku, maximálně nefunkční boty z tvrdé kůže – a následoval Silikoida. Pociťoval mírnou zvědavost spojenou s podráždě-

ním, jako vždy před seznámením s klientem, kterého není možné odmítnout. Do háje, profesionál by měl mít možnost volby.

„Máš nějaké dotazy?“

„Cože? Jistě. Oblékáte se?“

„Jsem oblečen,“ odpověděl důstojně Silikoid.

Kay se zakuckal, ale zadržel smích.

„Nyní jsem na řadě s otázkami já,“ srovnal Silikoid krok s Kayem. „Co udělají lidé, až zesílí?“

„Nerozumím,“ odpověděl upřímně Kay. Vyšli z věžáku a zamířili k malému oválnému pavilonku v dálce. Cestou museli projít borovým hájkem, potom kolem nějakých kamenů, rozestavěných nesmyslně kolem, a malé korvety z doby Velké války, zapuštěné do žulového podstavce.

„Řeknu to jinak. Pokud moc Říše Lidí hodně vzroste, jak se změní politika lidstva?“

„Přestaneme vnímat jiné rasy. Přestaneme s nimi počítat. Vy byste postupovali jinak?“

Silikoid neodpověděl. Naklonil se ke korvetě.

„Za Velké války Curtis van Curtis sloužil v oddílech volných lovců. Pro ně neexistovaly rozkazy, ani strategické úkoly a pravidla. Vůbec jsme nepochopili, jak je možné bojovat s neorganizovaným protivníkem.“

„Van Curtis je schopný muž!“ pronesl hlasitě Kay.

„Souhlasím. Ale říká se, že jeho loď byla velice dobře chráněná. Motory opotřebované, ale pancíř celý. Nejzajímavější je, že z posledního letu se Curtis van Curtis vrátil s nefunkčním počítačem... Jsme na místě. Nejím organickou stravu, ale přeji vám příjemné chuťové pocity a úspěšné trávení.“

Silikoid se graciálně otočil a letěl zpátky. Kay chvíli vyčkal a prohlížel si Curtisovu starou loď, poté otevřel dveře pavilonu. Měl organické tělo, které potřebovalo jídlo, i velkou chuť, povzbuzenou tréninkem s Bulratem.

8

Dřevěný pavilon vypadal uvnitř jako kamenný hrad. Obrovský sál připomněl Kayovi chrámy Společné vůle, kam ho v dětství vodili, a vyvolal nezřetelný pocit strachu a nepřátelství. Nohy se zaplétaly do suché trávy na podlaze. Pod klenbou šelest trávy i jeho kroky splývaly ve společný šum.

Curtis van Curtis seděl u kulatého stolu a energicky krájel pečeni. Při pohledu na Kaye se mírně pozvedl:

„Posaďte se, Kayi! Na počest vašeho ranního výkonu je k večeři pečínka z medvěda.“

Kay se bezděčně usmál a usedl ke stolu. Nepochyboval, že Curtis sledoval trénink, zajímalo ho pouze to, jestli Bulrat pohlédl na hodinky nebo jestli Curtis vyslal signál, aby zabránil krveprolití.

„Líbil se vám instruktor?“

„Nikdy by mě nenapadlo, že Bulrati dovedou umřít rozkoší.“

„Žláza sigma? Ano, umírají v extázi, pokud má někdo dost síly, aby prorazil kůži. Hormony, hormony... Starý medvěd vám neřekl, že u něj tu konkrétní žlázu chrání kromě vrstvy tuku i tenká titanová destička. Jinak by ho některý žák mohl zabít. A jak miluje onen úder do jater! To je jeho vynález, bůhvíkolik zajatců zahynulo, než nabyl mistrovství... Nalijte si víno, Kayi.“

Kay pohlédl na láhev s namodralou tekutinou a zavrtěl hlavou.

„Dovolte, abych si nalil z vaší, Curtisi. Začínám šetřit svá játra.“

„Je mi ctí, Kayi.“

Kay usrkl hustého, žlutého vína a pokýval hlavou. Vskutku dobrý druh.

„Curtisi, opravdu je můj trenér tak starý?“

„Bulrat? Ano, účastnil se Velké války. Je můj vrstevník. Náboženství jim zakazuje aTan, ovšem tato rasa žije i bez něj dost dlouho.“

„O té válce vím hodně. Uzavřeli spojenectví se Sakrou a zaručili likvidaci našich planetárních základů. Nebýt Bulratů, Sakkra by se nedožila konfliktu Tří planet.“

„Kayi, nehrabte se ve starých křivdách. Váš svět zničily ohromné bílé žáby, ne ohromní hnědí medvědi. Nepožadují od vás sympatie k instruktorovi, ale výcvik s ním je nezbytný. Ještě jeden den tréninku a od zítřka si budete opakovat legendu spolu s mým synem. Ostatně už je zde...“

Kay se otočil. Od otevřených dveří, za kterými bylo moře a zářilo slunce, k nim přicházel Artur van Curtis, jeho klient. Jeho osud.

„Arturovi je dvanáct let... biolet,“ opravil se Kay. Opálený, černovlasý výrostek, jehož obličej Kay znal, až to bolelo.

Bolestí, velice silnou bolestí algopistole...

Kay měl štěstí – van Curtis na něho právě nehleděl. Usmíval se na svého jediného dědice. Mají vůbec nesmrtelní dědice? Z Kayova obličeje zmizel v okamžiku škleb – Altos se dlouho učil umění přežívat.

„Zdravím, táto,“ pronesl Curtis junior. „Dobrý den, Kayi. Víím, jste nejtvrdší bodyguard světa. Dokážete mě ochránit?“

Nyní, kdy Artur Curtis stál vedle něj, podoba ustoupila. Byl o něco mladší než hoch, který zabil Kaye na Cailisu. O málo, ale v jeho věku to stačí. Oděv, soupravu ze zeleného hedvábí, vytvořil nejlepší návrhář; nejednalo se o jednu z tisíců souprav z nekvalitní látky. Třebaže byl menší než onen kluk, byl evidentně silnější a svalnatější, protože za ním stály peníze, a za penězi – nejlepší jídla světa, nejlepší simulátory, nejlepší trenéři a maséři. V pohledu neměl nenávist uštvaneho zvířete, ale klidnou sebejistotu a moc.

„Chápu, že nejsem v nejlepší formě, dopadlo to jinak, než jsme plánovali,“ pokračoval Artur. „Nedávno jsem se utopil, omlouvám se. A co vy, berete?“

Curtis senior se ušklíbl. Kay vstal a přikročil k Arturovi. Ovšem, mladší a silnější. A má jiný pohled. Ostatní je stejné.

„Víš, co je to bodyguard?“ zeptal se Kay a modlil se, aby jeho hlas zněl klidně a lhostejně.

„Samozřejmě!“

„Lehni!“

Artur nadále stál a hleděl na Kaye. Srazil ho úder.

„Když povím ‚Lehni!‘, padneš,“ vysvětlil Kay, stojící nad klukem. „Když povím ‚Skoč!‘, skočíš. Kromě dneška to nikdy nepovím bez důvodu. Pokaždé na tom bude záviset tvůj život. Skoč!“

Curtis junior vyskočil. Přímo z podlahy. A ztuhl před Kayem.

„Mého syna nesmíš bít,“ ozval se vzadu van Curtis a Kay pocítil mezi lopatkami hlaveň pistole.

„Pane van Curtis,“ pronesl, aniž se otočil, „potřebujete skutečného bodyguarda. Jsem ochoten pro vás pracovat, ale za dva dny mi může chybět sekunda, ve které bych strhl Artura z palebné čáry. Pokud to stihnu, zacloním ho, ale bude lépe, když zalehne a nechá mě střílet. Souhlasíte? Ostatně jsem ho neuhodil, ale strčil do něho. To je velký rozdíl.“

„Možná,“ řekl klidně Curtis. „Posaďte se, oba.“

„Táto, Kay je dobrý bodyguard,“ prohlásil Artur a jakoby nic usedl na židli vedle otce a začal kývat nohama. „Tvrďák.“

„Dneska jsem si zalovil,“ pokračoval Artur. „Zabil jsem tygra.“

„Blahopřeji,“ řekl kysele Curtis.

„Táto, jsou k jídlu?“

„Kdo? Tygři? Játra... možná.“

„Fuj, svinstvo. Nebudu to jíst. Objednej dalšího tygra, ano?“

„Dobře. Uklidni se, Arture.“

Kay popíjel víno a upřímně se bavil touto scénkou. Zalíbil se mu hrad skrytý v dřevěném pavilonu. Zalíbila se mu nervozita Curtise juniora.

„Víte, Kayi, podle legendy tento hrad patřil králi Artušovi,“ řekl Curtis spěšně. „A stůl, u kterého sedíme, je původním Kulatým stolem. Daroval jsem tento hrad Arturovi k narozeninám...“

„Nikdy jsem neslyšel o králi Artušovi ani o Kulatém stole,“ odpověděl Kay.

„Stará legenda,“ ožil Curtis. „Ještě před prvními lety ke hvězdám...“

„To je hloupost, táto,“ přerušil ho Artur. „K tomuto stolu by se nevešlo sto padesát bojovníků, navíc v brnění. Ale pohádka je to hezká. Různé prima postavy. Byl tam i Kay. Druhořadý hrdina.“

Kay a Artur na sebe okamžik pohlíželi. Potom hoch vstal od stolu a políbil otce na tvář.

„Už půjdu, táto, smím? Nemám hlad.“

Kay počkal, až Artur odejde, a teprve potom si dovilil zasmát se ohromenému Curtisovi.

„O co se jedná, Kayi?“ zeptal se jeho zaměstnavatel unaveně.

„Váš syn se mi líbí, Curtisi. Normální dvanáctiletý výrostek. Bude se nám dobře pracovat.“

„Doufám, že žertujete.“ Curtis se trochu uvolnil. „Je chytrý, ale šok z první smrti ještě neminul. A s těmi hormony máte samozřejmě pravdu. Konzultoval jsem to s lékaři. Určitá infantilita v chování se projevuje.“

Kay přikývl. Kráčí po hraně a ví to. Artur van Curtis, který podle názoru otce neví nic o jejich dohodě, se Kayovi vysmíval. Vysmíval jako děčko, kterým samozřejmě není.

„Budeme dobrými přáteli,“ ujistil ho Kay a dopil víno.

9

Vládce nesmrtelnosti přivítal ráno ve své pracovně. Ne v té ukázkově skromné, kde přemlouval Kaye k práci s Arturem, ani v té předváděcí na střeše věže.

Tato pracovna, ukrytá pod zemí, připomínala můstek středně velkého křižníku. Curtis opravdu okopíroval strohý styl válečných lodí, na kterých strávil mládí. Kdysi snil o tom, že bude takové lodi velet. Hodně dávno, před více než dvaceti léty...

Jeho činnost byla přinejmenším zvláštní. Předkloněn, s hlavou nakloněnou na stranu, Curtis van Curtis kreslil. Světelné pero klouzalo po displeji a zanechávalo tenké, různobarevné čáry. Něco začínaly vytvářet, něco známého, připomínajícího lidský obličej, pozorovaný ze zvláštní perspektivy. Jako by mravenec chtěl pohlédnout na člověka různobarevným hranolem...

„To je ono,“ odložil Curtis pero a pohlédl na vedlejší obrazovku. Na žlutém písku tam stáli Kay a Bulrat. Ještě před minutou bojovali v ringu. Nyní si Kay svlékal krunýř a velice pečlivě, díl za dílem, jej ukládal na písek. Vedle jeho postavy tepal červený bod – mentální indikátor dokazující značné emoční napětí.

„Zvětšit, zvuk!“ Curtis dojel k obrazovce i s křeslem. Kamery už roztáhly Kayův obličej přes celou obrazovku, dešifrovaly tak nejasný pánův příkaz. „Co chceš dělat, hochu?“ zeptal se sám sebe Curtis.

„Proč jste nás zneprátelili se Sakrou?“ zeptal se Kay po odložení posledního dílu krunýře. Bulrat pozorně sledoval jeho pohyby. Zřítelnice v podobě kosočtverce se zúžily v podlouhlé šterbiny.

„Taktika. Převzali jsme vaši metodu: Rozděl a panuj.“

„Nestačili jste ji převzít.“

„Jistě.“

Stejně pomalu jako krunýř svlékl Kay bílou halenu. Protáhl se, po kůži mu hrály svaly.

„Bulrate, řekl jsi, že jsi byl poradcem Sakkranů za jejich války se Třemi planetami. Nelze vyloučit, že jsi se účastnil výsadků.“

„Nelze.“ Bulrat otevřel dlaně. Na levé chyběl ukazováček, což ji přibližovalo lidské.

„Pocházím ze Tří planet, Bulrate. Ze Tří sester, jak se dříve jmenovaly. Byly to hádavé sestry, ale netoužily po cizích planetách. Byli jsme na hranici sektoru a útok Sakry zasáhl nás.“

„Zábavné,“ pronesl instruktor.

„Bylo jich moc, smetli naši obranu. Křižníky z Terry nedoletěly včas. Děti a část žen nasedly do obchodních lodí – měli jsme slušnou obchodní flotilu. Většina se dostala na Altos. Dvě stě milionů utečenců, Bulrate! Na Altosu nás nenáviděli, ani jiné planety nás nepřijaly. Naši otcové zemřeli v boji se žábami... neveselá smrt. Tři sestry sežehly mezonové bomby. Nebylo jiného východiska. Teď je nikdo nepotřebuje.“

„Nárazníkové pásmo.“

Kay mlčky přešel dlaní po bradě, jako by kontroloval kvalitu oholení.

„Víš, brečel jsem, když poslední planeta Sakry zmizela v ohni. Brečel jsem, že se už nemůžu pomstít. Rostl jsem pomalu...“

„Nesmím tě zabít,“ připomenul Bulrat. „Curtis van Curtis tě potřebuje.“

„Vím. Bulrate, tvá matka žrala trávu a myla se v horké vodě Tvůj otec uzavíral řadu. Tvé děti kopou kanály na polích.“

Z Bulratových prstů vyrostly drápy. Hlas se ztenčil jako zpěv flétny.

„Riskuješ, člověče. Dluh není víc než čest.“

„Kuzuar buud rati, k, haa! K, haa, bull!“

„Hazz, khomo!“ zapěl Bulrat falzetem.

* * *

Curtis van Curtis vyskočil z křesla. Dvěma skoky se ocitl uprostřed pracovny, v místě, kde vzduch duhově mžikal.

„Havárie, polygon!“ zvolal a vytáhl z kapsy maličkou pistoli, připomínající hračku. Curtis věděl, že to nestihne. A také nestihl.

* * *

Kay seděl vedle Bulratovy mrtvoly. Mimoszemšťan po smrti ztratil svou majestátnost – na vzdálenost pěti metrů si ho bylo možné splést se zdechlinou severské krávy. Tělo se smrštilo, zaujalo typickou polohu čtyřnožce. Rozevřená tlamu se zaryla do písku. Pouze dvě hluboké brázdy pod nehybnýma nohama se nehodily do klidného obrazu.

„Co se stalo, hochu?“ zeptal se Curtis a schoval pistoli. Kay se k němu pootočil. Dosud se zdálo, že neutrpěl žádné zranění, ovšem teprve nyní Curtis zahlédl dlouhou, avšak nepříliš hlubokou ránu na břiše.

„Myslím, že se mu najednou zastavilo srdce,“ řekl Kay tiše. „Naštěstí mě stačil naučit všechno, co pokládal za potřebné a co sám uměl.“

Curtis se sklonil, pozvedl Bulratovu hlavu a pohlédl do neživého obličje. Vypadal trochu udiveně.

„Najednou, povídáš? Ubohý Aggaš opravdu věřil, že neozbrojený člověk nedokáže zabít Bulrata jediným možným způsobem. Neměl jsem to srdce ho vyvádět z omylu. Tumáš, Kayi.“

Hodil mu lehký šedý kabát. Kay si mlčky přitiskl látku na břicho.

„Odkud víš o šokových bodech?“

„Měl jsem přítele, který prošel Velkou válkou.“

„Jasně. Aggaš byl cenný spolupracovník.“

„Takže si zaslouží důstojný pohřeb.“

„Bulrat, který zemřel lidskou rukou? Žertuješ, Kayi.“

„Řekl někdo něco o lidské ruce? Nebo o zabití?“

„Asi ne... Víš vůbec, co jsi mu řekl?“

Kay zavrtěl hlavou.

„Dovolil jsi mu lízat své exkrementy.“

„To je vše,“ řekl Kay a vstal z písku. Curtisův kabát hodil na mrtvého, náhodou však dopadl na Aggašův obličej. Kayovi se podařilo bezděčně ponížit Bulrata i po smrti.

10

Bez ohledu na to, co si Curtis o celé události myslel, už se k ní nevrátil. Dva lékaři, kteří vypadali mladě, ale byli neo-
byčejně šikovní, uzavřeli Kayovi ránu a píchli mu několik
injekcí neznámých preparátů. Dílo dokončila tenká vrstva
aerosolu.

„Potrvá to dva dny?“ zajímal se Curtis.

„Možná dva roky,“ pokrčil rameny jeden lékař. Nedbalý
tón Kaye přesvědčil, že „hoši“ nedávno absolvovali aTan.

Nyní Kay odpočíval ve svém pokoji. Za okny se stmívalo
- rytmus života navazoval na rytmus života věže.

Silikoid se objevil v okamžiku, kdy Kay usnul.

„V soubojích s organickými formami života Bulrati ně-
kdy používali otrávené drápy,“ pronesl místo pozdravu.

„Neměl čas nanést jed a doktoři mi píchli protijed. Přesto
děkuji.“

„Dovolíš?“ Silikoid připlul ke kanapi, a než se Kay stačil
podívat, prohnul se a usedl vedle něj. Kay se kousek odsu-
nul - z kamenného těla sálal žár. „Věnujme chvilku mlčení
tělu, které odešlo.“

Kay mlčel dvě minuty. Potom se zeptal:

„Dělá ti potíže nastavit obrazovku?“

„Zblízka je to snadné. Bohužel se nemůžeš přiblížit víc...
Hotovo. Jsme chráněni před každým odposlechem.“

„I tím, který používá Curtis?“

„Ano.“

„Víš určitě, že mám pro tebe zprávu?“

„Ano. Mluv.“

„Bulrati našli váš slabý bod, balvane. Struktury, které
generují tvé silové pole, nejsou stabilní. Zábavné zjištění
pro rasu, která je háklivá na stabilitu a rovnováhu sil, vid'?
Zvuk určité frekvence a síly s nimi rezonuje a potom po-

stačí jen slabý podnět a změníš se v nehybný, bezbranný, ale pořád myslící kámen.“

„Co je to za zvuk?“

„Neumím ho vyslovit. Musel bych mít Bulratův krk.“

„Možná lžeš.“

„Možná.“

„Proč mi prozrazuješ toto tajemství?“

„Lidé s vámi nebojovali. Žijete na planetách, na které my z vlastní vůle nehodláme vstoupit. Říše Lidí má své zájmy, Základna Silikoidů – své. Chybí styčné body. I kdyby začala válka, nevyženeme proti vám houf kastrovaných zpěváků. Laserová pistole naše šance srovná, fúzový blaster mi poskytne sto bodů převahy. Musel bych být Bulratem háklivým na sílu, abych hledal převahu v přímém boji se Silikoidy.“

„To nás vždycky tísnilo, Kayi,“ zašuměl Silikoid. „Nemáme rádi nejasné situace.“

„Myslel jsem si to. A co mi povíš ty, Silikoide?“

„Curtis van Curtis koupil od Psilonů prototyp aTanu za dva a půl tisíce kreditů.“

„V té době to byla cena...“

„Překvapivě nízká. Půldruhého roku nato Psiloni uzavřeli svou oblast vesmíru. To je vše. Řekl jsem všechno, co smím. Curtisovi budu dlužný ještě hodně dlouho.“

Vzduch se zachvěl, ochranný displej zmizel. Silikoid vzlétl. Kanape mírně páchlo přizhklou kůží.

„Věnovali jsme daň mlčení tomu, kdo odešel. Tak čisté ticho, jaké si zasloužil. A nyní, Kayi, tě očekává Artur van Curtis. Musíte pracovat.“

* * *

Při vstupu do Arturova pokoje si Kay vzpomněl na dětský domov. Blok G, s mnohapatrovou ložnicí, výukovým a rekreačním modulem, by se celý vešel do pouhého jednoho pokoje Curtise juniora. Třeba do oné oválné místnosti s pověšenými tmavými gobelíny. Kay komplexy neměl, Altos mu poskytl jediné, co mohl – život. Prostě si připomenul dětství.

„Vítej, táto.“ Artur seděl na podlaze v „lotosové“ pozici, se zavřenýma očima a rukama složenýma na kolenou.

„Mýlíš se, to jsem já,“ odvětil Kay a usedl vedle něj.

„Vím, že jsi to ty. Ale zřejmě musíme začít dodržovat legendu.“

„Správně. Vítej, synku.“

Aniž Artur otevřel oči, ušklíbl se:

„Neměl bys mi říkat ‚synku‘. Raději ‚maličký‘.“

„To nepůjde.“

„Dobrá, uvážím to... Jsi nudný, sám se sebou spokojený, lituješ každého kreditu, chceš ze mě vychovat zdatného obchodníka. Říkáš mi ‚synu‘. Nebo jménem.“

„Dobře, synu. Máš nějakou přezdívku?“

„Cože?“ otevřel Artur jedno oko.

„Až ožijeme, budeme muset projevovat různé emoce. Podle legendy je to náš první aTan. I kdybych byl sebevětší lakomec, nemůžu říct: ‚Arture, synu můj‘. Jak tě oslovil otec, když jsi, víš...“

„Synu.“ Artur se usmál a opět zavřel oči.

„Aha. Dobře, rozhodneme se na místě. Kde budeme žít?“

„Endorie. Máme domek u břehu oceánu...“

„Patrový, vinohrad, plácek pro flyer...“

„Loď jsi zanechal ve státním přístavu, je sice dál než Endorie Plus, ale mnohem lacinější...“

„Absolvoval jsi povinný kurz v soukromé koleji, potom jsem se rozhodl, že tě budu vychovávat sám...“

„Matka vede účetnictví společnosti ‚Ovald a syn‘ a nikdy s námi nelétá. Občas ji podvedeš, na Ruhe máš stálou milenku. Dělán, že o tom nevím.“

„Budiž,“ přikývl Kay. „Oficiální část známe. Teď si promluvíme o tom, co v pokynech není.“

„Jsi alibista,“ poznamenal Artur spokojeně.

„Samozřejmě. Musím být. Co nejraději jíš?“

„Taziánský sulc.“

„Syn malého kupce nemá šanci jej ochutnat.“

„Proč? Převáželi jsme ho z Tazie na Terru. Přímo pro Curtise van Curtise. A snědli jsme ta dvě procenta, připisovaná provozním ztrátám.“

„Budiž. Co nemáš rád?“

„Chlebíčky se žlutým sýrem.“

„Proč?“ užasl Kay.

„Opravdu je nemám rád!“

Kay přikývl. Vstal a protáhl ztuhlý loket. Artur seděl dál jako zkamenělý.

„Dva dotazy mimo legendu. Co je to za pokoj?“

„Meditační sál. Proč?“

„Jen tak. Máš bratry?“

„Pokud vím, nemám.“

„Byl jsi za hranicemi Terry?“

„To je už třetí dotaz.“

„Dobře, pokračujeme.“

Kay obešel Artura dokola.

„Bojíš se tmy?“

„Ne.“

„Výšky?“

„Ne.“

„Smrti?“

Artur otočil hlavu. Jejich oči se setkaly.

„Samozřejmě ne, táto,“ pronesl hoch ledově.

„A mě se bojíš?“

„Když kouříš treb.“

„Nikdy jsem to nezkoušel.“

„Všichni kupci kouří treb. Za závěsem je v kostěné krabičce balíček. Vezmi si.“

Za závěsem byla spousta zajímavých věcí. Krabička s trebem, deset dalších krabiček, rozložený, ale nezapojený pultík komunikátoru, aktivovaný ochranný robot, nepřetržitě sledující Kaye svými objektivy. Kay vložil balíček s drogou do kapsy a vrátil se k Arturovi.

„Kouřím často?“

„Když nejdou kšefty. Málodky.“

„Mám rád poučné diskuse?“

„Samozřejmě.“

„Povídal jsem ti o rozdílech mezi tyčinkami a bliznami?“

Artur se usmál:

„Ano, když mi bylo deset, zavolał jsi mě do své pracov-

ny... é... na svůj můstek a řekl jsi: »Arture, jsi už velký a musíš vědět o jistých stránkách života dospělých. Když se muž a žena milují a chtějí mít děťátko, dělají různé věci.«

„Opravdu musím být za takového idiota?“ zeptal se Kay.

„Jistě. Vždy a ve všem. Chceš, abych se choval přirozeně?“

„Ano. A teď ty.“

„Holíš se?“

„Každý den. Kromě dní, kdy se setnu trebem.“

„Chrápeš ze spaní?“

„Někdy.“

„Stane se, že o sebe nedbáš, když si myslíš, že tě nikdo nevidí?“

„Samozřejmě.“

Artur udělal přemet dozadu a rychle vstal.

„Víš, Kayi, jsi v pořádku. Vezmeš si džus nebo víno?“

„Sklenku žlutého mršanského vína.“

„Sklenici žlutého mršanského vína a sklenici pomerančového džusu,“ pronesl Artur do prostoru. „K čertu, mít tak víc času. Sehráli bychom se.“

„Sehrajeme se. Nic jiného nám nezbývá. Pokračujeme...“

11

Kaye probudili ráno. Ulehl ve tři v noci a probuzení nebylo možné pokládat za příjemné.

„Curtis van Curtis vás očekává,“ oznámil muž, který pro něj přišel. Měl silový krunýř s aktivovanou ochranou a rozepnutým pouzdem čmeláka. S takovými lidmi Kay nehodlal diskutovat. Mlčky se oblékl a vyšel z místnosti. Muž v krunýři – spuštěné hledí skrývalo jeho výraz – kráčel vzadu a dotyky ruky ukazoval směr. Dvě chodby a dva lokální hyperpřechody – po každém z nich přibyl další průvodce – je zavedly do pracovny, kterou Kay neznal. Místnost velice připomínala můstek křížníku střední velikosti – kvůli vzhledu a počtu přístrojů. Curtis jim vyšel vstříc.

„Situace se změnila, Kayi.“

„Něco jsem provedl?“

Curtis se zamračil:

„Proč myslíte? Nicku, nepřikázal jsem přivést Kaye s doprovodem!“

„Omlouvám se, van Curtisi. Jen jsme ho chránili.“

Curtis vzal Kaye kolem ramen a pokynem propustil ochranku.

„Všichni jsou nervózní. Chytili jsme špeha... jednoho z mých spolupracovníků. Je možné, že stačil něco předat, nevím. Museli jsme ho zabít.“

„Vyslechněte ho.“

„Nežije.“

„Myslel jsem, že všichni vaši lidé mají aTan.“

„Samozřejmě. Jenže to nebyl člověk.“

„To je mrzuté,“ přiznal Kay.

„Operace začne okamžitě. Srovnali jste legendy?“

„Copak to nevíte, Curtisi?!“ nevydržel Kay.

„Tišeji, hochu, tišeji.“ Curtis se v mžiku přestal tvářit přátelsky. „Najal jsem tě k velice důležité operaci a očekávám dobrou práci. Dopravíš mého syna na Graal. Celého a živého. Nesmí mu spadnout z hlavy ani vlasek. V nejhorším případě ho zabiješ. A nezapomeň, Kayi: Nesmrtelnost! Věčné potěšení nebo věčná muka. Nezapomeň!“

„Táto!“

Oba se otočili. Kay okamžitě vstoupil do role. Artur van Curtis už nebyl synem boha. Před ním stál hoch ve starých džínách, trochu velké kostkované košili a obnošené sportovní obuvi. Na košili se blýskala desítka odznaků s erby planet – věčná dětská móda. Kay si vzpomněl, jak si před rokem dovolil výlet „Jižní hvězdou“. Mladý steward si po každé nové planetě připnul právě takový odznak.

„Věříš Kayovi, synu?“

„Docela jo...“ Artur zmlkl. „Ano, otče. Postará se.“

Dareba, pomyslel si klidně Kay. Přikročil k Arturovi a rozcuchal mu vlasy.

„Je čas, synu?“

„Čas, táto.“

„Fajn,“ řekl kysele Curtis. „Zní to přesvědčivě.“

„Všechno bude v pořádku, pane van Curtisi,“ slíbil Kay a vzal Artura za ruku.

„Já, Artur a Kay do imitátoru.“ Van Curtis se ani nesnažil skrýt podráždění v hlase. Okolní svět se zamihotal, změnil. Sál zaplněný pultíky nahradil malý, prázdný pokoj. Kamené stěny a jedny ocelové dveře.

„Kupředu!“ Curtis postrčil Kaye ke dveřím. „Nevím, kolik budete mít času. Ale všechno, co se stane, bude naprosto reálné.“

Jakmile se Kay dotkl dveří, otevřely se. Ocitl se v maličké válcové kabině se dvěma průlezy. Ovšem... Pravý vede do skladu a strojovny, levý do obytného modulu. Malý nákladní koráb o nosnosti sto až sto padesát tisíc tun. Jeden ze statisíců létajících Galaxií. V obalech dva skafandry, na stěně připevněná fotografie – sympatická žena hrozící prstem a napříč snímkem rozmáchlý nápis: „Při výstupu ověřte, jestli je tam planeta!“

Ano. Pozdrav od starostlivé paní Ovaldové pro neobyčejného muže a neposlušného syna. Starý kořen van Curtis pracuje důkladně.

Kay pohlédl na otevřený „venkovní“ průlez. Curtis van Curtis něco povídal s rukou na synově rameni. Ke Kayovi dolehl úryvek věty:

„...a nezapomeň, že jsem pořád s tebou. Pokud se situace vymkne kontrole, vrať se. Miluji tě, Arture, a věřím ve tvé síly. Nespěchej. Máme před sebou celou věčnost...“

...věčná muka...

Kay se otočil a uhladil obaly skafandrů. Menší skafandr byl skoro nový, větší používaný, ale v docela dobrém stavu.

Průlez se s mlasknutím uzavřel.

„Tak si myslím, synu, že bych si měl vydělat na nový skafandr,“ řekl Kay, aniž se otočil. „Pokud se cesta vydaří.“

„Samozřejmě, táto.“

Arturovy oči byly suché, ovšem Kay viděl uvnitř téci hodně slz.

„Proč jsi zesmutněl, Arture? Do čeho se pustíme?“

„Nepůjdeme spát? Náklad jsme prověřili...“

Kay přikývl. Hodně začátečníků si myslí, že smrt ve spánku je nejlehčí. Není to pravda. Vždycky se stačíš probudit.

Spal, přesněji klidně dospával. Sedm smrtí je dostatečná zkušenost. Navíc byl Kay přesvědčen, že van Curtis je nechá umřít tak triviálním způsobem.

Artur to zřejmě nechápal.

„Táto, vstávej...“

Kay s námahou otevřel oči. Nadával na celý svět. Není nic mučivějšího než přerušný spánek, hlavně při čekání na smrt. Ovšem Artur, jako všechny děti, spěchá žít. Do jeho pojetí života patří smrt docela přirozeně.

„Zas mě budíš kvůli nějaké pitomosti,“ zavrčel. „Co se stalo?“

Obytný modul byl maličký. Dvě pilotní křesla v podkově pultu a rozkládací lůžka po stranách. Přední stěna v podobě obrazovky, podle Kaye nesmyslná manýra. Pohlížet na „hvězdy“ oknem je hloupost a řídit přistání podle nich – obyčejná sebevražda.

„Něco je s motory,“ odpověděl provinile Artur.

Kay vstal a přistihl se při nepředstírané rychlosti pohybů. Začal věřit v „let lodě“, která stála na zemi. To je dobře.

S motory opravdu „něco“ bylo. Na kontrolním displeji interfázového pohonu stojící lodě – údajně stojící – chaoticky skákaly cifry síly pole. Poplachové světélko autopilota bylo hned červené, hned zelené. Kay poklepal na monitor a cifry kupodivu ztuhly na normálních údajích.

„K čertu,“ pronesl užasle Kay.

„Necháme loď driftovat?“ zeptal se zezadu Artur.

„A ztratíme den výpočtem souřadnic? To už můžeme rovnou zavolat opraváře a patrolu!“ prohlásil Kay sarkasticky.

Síla pole se opět změnila, dosáhla maximální hodnoty. Artur se smutně usmál.

Čeho se bojí?

„Nu... Buď došlo k závadě generátoru nebo poruše kontrolního bloku.“ Kay se obrátil. Skříňka technických prostředků... detektory... náhradní schémata... „Arture, vyměň centrální procesor v kontrolní desce pohonu. Zajistím kontrolu z pultu.“

Artur se nepohnul.

Bojí se?

„Co je s tebou, synu?“ křikl Kay.

„Ano, táto.“ Artur převzal z Kayových rukou plastickou krabičku s procesory a zamířil k průlezu.

„Netřes se, koupili jsme přece aTan!“ zavolal za ním Kay.

To má být ta katastrofa, kterou slíbil Curtis? Humánní. Bleskový výbuch, dokáže ovšem poškozený interfázovec zničit celou loď?

Co jsi to vymyslel, Curtisi van Curtisi?

Artur prošel průchodem a otevřel dveře strojovny.

Cifry tahu klesly k nule. Současně se zvukem výbuchu zavlyly sirény.

Kayem to smýklo obličejem na pult. Vedle něco několikrát bouchlo a zahvízdal vzduch unikající do prázdnoty.

„Bestie,“ pomyslel si beze zloby Kay a zvedl hlavu. Z rozraženého čela tekla krev. Zabolela játra – pozdrav od Bulrata. Začaly mu zaléhat uši.

Potom uviděl Artura – to, co z něho zbylo. Krvavé cáry oděvu a ještě něco. Nehodlal to prohlížet. Pro syna vybral Curtis rychlou smrt.

A pro něho – realistickou.

Jsem pilot, nevěřím v aTan, musím bojovat...

Na měkkých nohou zamířil Kay k průlezu. Gravitace stále existovala. Musí se pokusit – zbytečně – obléknout skafandr...

Něco takového Kay nečekal ani od Curtise. Průlez byl rozerván v půli, do díry fučel vesmír. Temno a hvězdy, a oválné těleso skladové části pomalu odploovalo do dáli. Na pohonné konzoli poskakovaly modré ohýnky.

„Bestie, bestie, bestie,“ opakoval bezradně Kay, když pocítil, jak mu začínají puchnout oční bulvy. Po chvíli zakryla svět krvavá záclona.

Část druhá

Bodyguard

1

V oddělení „aTanu“ na Incediosu měl službu Vladimír Čeng. Byl zde nejmladší – ještě mu nebylo třicet. Navíc dosud ani jednou nezemřel.

Nastávala noc – doba smrti. Míjela třetí hodina služby. Starci umírali na choroby, mladíci na úrazy, neurotici účtovali se životem, jako by zapomněli na zakoupenou nesmrtnost. Na všech planetách to byla doba nejintenzivnější práce. Incedios je ovšem chudá planeta. A v posledním měsíci hodně majitelů aTanu vyčerpalo svou nesmrtnost.

„Signál,“ oznámil Čeng a stiskl tlačítko obecné pohotovosti. A na obrazovce před ním zasvítily řádky textu. Neuronová síťka předávala informaci bleskově, její dešifrování však vyžadovalo čas. Vladimírova spolupracovnice Anna Hornová se odtrhla od časopisu.

„Gertruda Khay... člověk... žena...“

„Opravdu?“ přeptala se Hornová.

„Občanství: Incedios. Reálný věk – dva a čtyřicet, matrice sejmuta v jedna a čtyřiceti, oživená – jednou... Odmítnuta, nezaplacen aTan.“

Stiskem tlačítka Čeng vymazal napůl rozšifrovaný signál.

„Připrav zprávu,“ vyzvala jej Hornová a opět se věnovala časopisu.

„Dělám na tom.“ Vladimírovy prsty zavířily nad klávesnicí. „Je to smutné, víd? Člověk byl – a už není.“

„Hodně jich není.“ Annu takové hovory už nevzrušovaly. Její tělo sálalo zralostí ženy, která nedávno překročila třicítku. Ve skutečnosti prožila skoro devadesát let a filozofování nováčků brala jako lehký, nevyhnutelný šum.

„Po takové službě člověk začíná jinak hledět na život, lásku a krásu...,“ pohlédl Vladimír stranou. Anna vzdychla

a přehodila nohu přes nohu. Nízké křeslo ji předvádělo v nejvzrušivější perspektivě. Čeng bohužel ještě nepochopil, že Annin vztah k němu vůbec není mateřský. Její nejstarší vnuk mohl být Vladimírovým otcem, navíc v poslední době dávala přednost sexu se ženami. „Víš, pro mě naše práce znamená nejen zlevněný aTan a slušný plat,“ pokračoval Čeng, povzbuzen jejím mlčením. „Člověk začíná brát život jinak. A získal jsem přátele, seznámil se s tebou...“

Hornová odložila časopis. Napadlo ji, že jediný způsob, jak se mladíka zbavit, bude oddat se mu. Třeba to nebude nudné.

Čeng ale neměl štěstí.

„Máš signál,“ oznámila Anna a vstala z křesla. „A teď druhý...“

Vladimír přiskočil k displeji. Práce mu pořád ještě připadala zajímavá a mírné podráždění okamžitě zmizelo.

„Artur Ovald... člověk... muž....Občanství Endorie. Endorie!“

„Kam ho to zaneslo!“ Anna usedla k vedlejšímu pultu. „Určitě čmáral. Novinář.“

„Hodně supů se sem slétlo,“ souhlasil ihned Čeng. „Reálný věk dvanáct let...“

„Děcko,“ dovolila si úsměv Anna.

„Matrice snata... ha! Ve věku dvanácti... oživení žádné, aTan zaplacen.“

„Klikař,“ mlaskla Hornová. „Neušmikneme mu pramínek vlasů? Pro štěstí?“

Čeng peprně zaklel. Hornová se zamračila. Vladimír by neměl mluvit sprostě. Navíc o dětech.

„Druhý signál,“ zarepetil Čeng s poznáním, že jeho šance na noční sex prudce klesly, „Kay Ovald... člověk, muž, občanství Endorie. Vsadím se o šálek kávy, že je to bratr.“

„Platíš kafe. Reálný věk třicet pět. Matrice snata ve věku třicet pět. Bez oživení, aTan zaplacen. Zřejmě jejich loď šla k čertu. To je jeho táta, Čengu.“

„Nemusí,“ odpověděl Vladimír nepřesvědčivě. „Věnuješ se reanimaci, Anno?“

Hornová na něho pohlédla. Hodlala pronést řeč na téma nedbalých pracovníků, kteří riskují ztrátu zlevněného aTa-

nu a slušného platu, ale neřekla nic. Vladimír je přece tak mladý a tak úžasně hloupý...

„Kdo je zvědavý, brzy umře, Vládo,“ prohlásila a vstala. Na chodbě, cestou k bloku molekulárních replikátorů si uvědomila, že tímto stadiem prošli všichni. Sledování první tisícovky smrti je velice zajímavé. Potom člověk pochopí, že si jsou všechny podobné...

* * *

Čeng zůstal sám a vytáhl z kapsy maličký čip. O chvíli později jej připojil k centrálnímu počítači. Zbývalo jen rozhodnout, s kým začít.

Technika, alespoň ta, která mu byla dostupná, umožňovala nahrát audiovizuální analyzátor mrtvého. Vznikl film – trochu zvláštní, ale zajímavý. Svědomí Vladimíra nikdy netrápilo. Vždyť ty lidi oživuje! Proč by se s ním neměli podělit o své vzpomínky?

„Začnu tatíčkem,“ rozhodl.

Navzdory názoru Curtise van Curtise jeho podřízení hojně používali „prohlížeče“, což byl nevinný, běžně užívaný termín. A občas je zajímaly nejen poslední klientovy minuty.

Čeng vyčlenil z celkové informace poslední tři dny života Kaye Ovalda. Potom zapnul monitor. Namátkou.

Obraz byl jako obvykle chaotický. Některé detaily byly hodně výrazné a kontrastní, ostatní statické a rozmazané. Kaprice paměti...

Kay Ovald šel s někým lesem. Náhle přišel na břeh moře. Potom se ocitl u hustého živého plotu. Ta Endorie je rozmanitá... Kayův společník byl mimo zorné pole, prakticky nemluvili. Vladimír přepnul na poslední den. O souboji s Bulratem a mnoha dalších událostech se nikdy nedověděl.

„Nepůjdeme spát? Náklad jsme zkontrolovali,“ pohlédl na otce tmavovlasý hoch. Nepochybně syn. Při pomýšlení na dlouhé hodiny zaplněné inventurou beden a kontejnerů Čeng zatoužil vypnout monitor. Svědomitě však ověřil, že muž i hoch ulehli do svých lůžek, a potom při okusování nehtů zapnul obnovu posledních minut.